

REPUBLIKA
SLOVENIJA
VIŠJE
DELOVNO
IN SOCIALNO
SODIŠČE

VDSS Sklep Pdp 53/2019

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

ECLI: ECLI:SI:VDSS:2019:PDP.53.2019

Evidenčna številka: VDS00032455

Datum odločbe: 05.12.2019

Senat: mag. Biserka Kogej Dmitrovič (preds.), Ruža Križnar Jager (poroč.), mag. Tanja Pustovrh Pirnat

Področje: DELOVNO PRAVO

Institut: nadurno delo - nadure - evidenca - delovni čas

Zveza: ZDR-1 člen 126, 128, 147, 148.. ZEPDSV člen 18, 19, 19/1.. KPJS člen 45, 45/1.

Jedro

Zmotno je stališče sodišča prve stopnje, da tožnica do plačila za opravljene nadure ni upravičena, ker ji niso bile odrejene in ker je bilo delo mogoče opraviti v rednem delovnem času in nadure niso bile potrebne. V sodni praksi je pritožbeno sodišče v podobnih primerih zavzelo drugačno stališče in sicer, da mora delodajalec v primeru, ko delavec z njegovim vedenjem opravlja nadure, opravljene ure delavcu priznati kot nadure ali pa mu, če šteje, da njegova prisotnost na delu ni potrebna, opravljanje dela preko polnega delovnega časa prepovedati. Delodajalec, ki dopušča, da delavec ostaja na delu in opravlja svoje delo po koncu rednega delovnega časa, se ne more sklicevati na to, da ure, ki jih je delavec opravil, ne predstavljajo nadur, ki bi jih moral plačati delavcu, češ da jih je delavec opravljal zato, ker svojega dela ne opravlja učinkovito, zaradi česar nadurno delo ni bilo potrebno, ker bi ga moral opraviti v okviru rednega (polnega) delovnega časa.

Izrek

I. Pritožbi se ugodi, izpodbijani del sodbe sodišča prve stopnje (II. in III. točka izreka) se razveljavi ter zadeva v tem obsegu vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje.

II. Odločitev o pritožbenih stroških se pridrži za končno odločbo.

Obrazložitev

1. Sodišče prve stopnje je z izpodbijano sodbo delno ugodilo tožbenemu zahtevku tožnice ter toženi stranki

naložilo, da je dolžna tožnici obračunati plačo za opravljene nadure za januar 2012 v znesku 61,39 EUR ter za februar 2012 v znesku 64,27 EUR, od teh zneskov odvesti davke in prispevke, ter tožnici izplačati pripadajoče neto zneske in zakonske zamudne obresti od 5. 1. 2014 dalje do plačila, kar je iz naslova nadur za meseca januar 2012 in februar 2012 zahtevanega več, to je zakonske zamudne obresti od prisojenih zneskov nadur za čas do 5. 1. 2014, pa je zavrnilo (I. točka izreka sodbe). Zavrnilo je tožbeni zahtevek tožnice za plačilo plače iz naslova nadur za posamezne mesece v obdobju od avgusta 2012 do februarja 2016, v bruto zneskih, ki so za posamezne mesece navedeni v izreku sodbe, ter zahtevek za plačilo neto zneskov od določenih bruto zneskov po odvodu davkov in prispevkov z zakonskimi zamudnimi obrestmi od zapadlosti mesečnih zneskov do plačila (II. točka izreka sodbe). Tožnici je naložilo, da mora toženi stranki povrniti stroške postopka v znesku 1.475,27 EUR v 15 dneh, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi od zapadlosti do plačila (III. točka izreka sodbe).

2. Zoper zavrnilni del navedene sodbe oziroma zoper II. in III. točko izreka sodbe se pritožuje tožnica iz vseh pritožbenih razlogov po prvem odstavku 338. člena ZPP, to je zaradi bistvenih kršitev določb pravnega postopka, zmotne in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja ter zmotne uporabe materialnega prava, ker je izpodbijana odločitev o zavrnitvi pretežnega dela tožbenega zahtevka za plačilo nadur nepravilna. Predlaga spremembo izpodbijanega dela sodbe, tako da bo sodišče tožbenemu zahtevku ugodilo v celoti.

Sodišče prve stopnje je v 16. točki obrazložitve sodbe ugotovilo, da je tožena stranka vodila evidence, ki niso skladne s trditvami tožnice o nadurnem delu in evidencami o opravljenih nadurah na tožničnih koledarjih, za katere ni vedel nihče. Takšna obrazložitev sodišča ne drži in je v neskladju s 17. točko obrazložitve. Iz te točke obrazložitve namreč izhaja, da je ravnatelj A.A. izpovedal, da si je tožnica sama organizirala delo in tudi sama pisala evidence in da je vse delo (računovodje) mogoče opraviti v rednem delovnem času. Nato pa je ravnatelj prišel v nasprotje s svojo izjavo, ko je izpovedal, da je tožnica, če je v času počitnic ali prisotnosti na sejah zavoda delala nadure, te nadure dejansko lahko kompenzirala s prerazporeditvijo delovnega časa. V delu svoje izjave ravnatelj ničesar ne ve o nadurah in izjavlja, da jih nikoli ni odredil, v drugem delu pa govori o kompenzaciji nadur. Ravnatelj A.A. je očitno vedel za opravljeno nadurno delo. Tudi priča B.B., bivša ravnateljica, je izpovedala, da z ravnateljem o tem res ni govorila, vendar iz njene izjave izhaja tudi razlog, zakaj ne - da je tožnica morala delati nadure, je bilo po njenem mnenju očitno. Sodišče ni pojasnilo, zakaj ne verjame tožnici, ki je izpovedala, da ji je novi ravnatelj takoj po prihodu odredil, da mora urediti računovodstvo. Sodišče je v razlogih sodbe (v točki 17) povzelo izpoved ravnatelja A.A., da si je tožnica sama organizirala delo in si sama pisala evidence, ni pa njegove izpovedi upoštevalo. Zavrnitev zahtevka je obrazložilo v nasprotju s to izjavo ravnatelja. Zaradi inšpekcije s strani DURS, proračuna in policije je morala tožnica pripravljati vso dokumentacijo, saj so iskali napake za nazaj, ravnatelj pa ji je odredil, da skupaj z C.C. razišče prihodke za športne oddelke. Po ustni odredbi ravnatelja je morala tožnica delati tudi po 15. uri, ker je bilo delo potrebno opraviti v določenem času oziroma do določenega datuma, to pa je beležila v namizne koledarje, ki jih je predložila v dokazne namene. Evidenco o nadurah si je tožnica vodila sama in jo predložila sodišču, ravnatelj pa je vedel, kdaj je ostala dlje časa in tudi, da o tem vodi evidenco. Tožnica je natančno pojasnila, kaj je delala v času nadur in da je od marca 2012 dalje delala nadure po odredbi ravnatelja A.A., ki je zahteval, da mora vse delo opraviti, o opravljenih nadurah pa je ravnatelju tudi sproti poročala. Ravnatelj je vedel za opravljene nadure, vendar ji je povedal, da tega ne more plačati. Glede kompenzacije se tožnica z ravnateljem ni pogovarjala, povedal ji je le, da ure, ko piše zapisnike, lahko koristi z urami odsotnosti na sejah občinskega sveta. Ravnatelj je bil seznanjen z opravljanjem dela v popoldanskem času po zaključku rednega delovnega časa, večkrat sta se s tožnico slišala po telefonu, pa tudi priča D.D. je vedela za to, da tožnica opravlja nadurno delo in da določena dela opravlja tudi doma (tabele, preverjanje vknjižb). Dela v rednem delovnem času ni bilo mogoče opraviti, in ne drži trditev tožene stranke, da je bila nesposobna.

V februarju 2015 je bila tožnica v prvi polovici meseca v bolniškem staležu, zaključni račun pa je bilo potrebno narediti do konca meseca februarja, zato je bilo tedaj potrebno opravljati nadure.

Glede na zapisnik 7. seje sveta zavoda (30. 6. 2014) je ravnatelj očitno vedel in sam povedal, da je tožnica dobro pripravila dokumentacijo in da je njeno delo potrdilo tudi računsko sodišče, hkrati pa pojasnil, da je bilo potrebno v tej zvezi s strani tožnice opraviti delo tudi izven delovnega časa zaradi nujnih sprotnih del. Zapis seje dokazuje, da je ravnatelj vedel za nadure, o tem dokaznem predlogu pa se sodišče sploh ni izreklo. Izpoved ravnatelja A.A. je v nasprotju z zapisom 7. seje sveta zavoda, ko navaja, da ne drži trditve tožnice, da naj bi bil on seznanjen o nadurah tožnice, v zvezi z vprašanjem, kdaj naj bi tožnica koristila proste dneve, pa je pojasnil, da so evidence na šoli in da pojasnil o točnih datumih ne more podati, da pa je lahko tožnica v primeru delovnih dni v času počitnic, ko je po evidencah tožnica delala tudi nadure, lahko kompenzirala v naslednjih počitniških dneh. Tožnica vztraja, da je dokazno breme na toženi stranki, ki bi morala predložiti evidenco, kako je v referenčnem obdobju za vsako posamezno leto kompenzirala ure, kakšno je bilo število ur, ki jih je manj oddelala poleti in kdaj so bile kompenzirane. Tožena stranka tega ni dokazala, niti ni predložila nobenih evidenc. Tožena stranka ni pojasnila, kako je lahko v sistemu prerazporeditve delovnega časa imela znotraj referenčnega obdobja izplačilo nadur (saj je tožena stranka predložila dokument o izplačilu nadur). Kompenzacije - prerazporeditve delovnega časa, kot navaja ravnatelj, ni bilo.

Tožnica je postavila jasno trditveno podlago in predložila svojo evidenco o nadurah, za katere ni dobila plačila. Kljub natančnim evidencam tožnice pa je sodišče kar pavšalno zavrnilo celoten zahtevek za obdobje, ko je bil ravnatelj A.A., in to tako, da se sodba sploh ne da preizkusiti, ker v njej ni logične razlage, zakaj je verjelo le ravnatelju A.A. Sodišče je sodbo oprlo na izpovedbo ravnatelja A.A., D.D. in E.E., ki je prvič prišla k toženi stranki februarja 2015, ter zaključilo, da tožnici nadure niso bile odrejene in da tudi niso bile potrebne za opravo naloženega dela, ter da tožnica domnevnih nadur ni zapisovala v evidenco delodajalca. Tožnica se s takim zaključkom ne strinja. Tožena stranka med letom ni vodila evidence delovnega časa, ampak samo poleti, kot je izpovedal ravnatelj, pa še to ne vsak dan, prav tako pa ni vodila evidenc o prerazporeditvi delovnega časa. Tožnica je vodila svojo evidenco v koledarju, s katero je bil ravnatelj seznanjen, prav tako priča D.D. Obrazložitev sodbe v 23. točki, da ravnatelj o nadurnem delu tožnice ni nič vedel, da ji nadurnega dela ni odredil in da je bilo delo zagotovo mogoče opraviti v okviru rednega delovnega časa oziroma s kompenzacijo ur in da delo tožnice oziroma ostajanje tožnice na delovnem mestu izven delovnega časa, za katerega ni imela pisne ali ustne odredbe, ne more predstavljati nadurnega dela, je v nasprotju z izvedenimi dokazi - izpovedjo ravnatelja A.A., izpovedjo priče D.D., predloženimi evidencami, ki jih je vodila tožnica ter zapisnikom 7. seje sveta zavoda.

3. Tožena stranka v odgovoru na pritožbo predlaga njeno zavrnitev in potrditev izpodbijanega dela sodbe, pri čemer izpostavlja, da so vse priče ter ravnatelj A.A. skladno izpovedale, da ni bilo potrebe po nadurnem delu in da ga ravnatelj tudi ni odredil. V kolikor je tožnica nadure opravila, pa je presežne ure kompenzirala, kot je določeno v pravilniku in kot je povedal ravnatelj. Tožnica je tista, ki bi morala dokazati, da je nadure opravljala in da jih je opravila po navodilu ravnatelja, tega pa ni dokazala.

4. Pritožba je utemeljena.

5. Na podlagi drugega odstavka 350. člena Zakona o pravdnem postopku (ZPP, Ur. l. RS, št. 26/99 s sprem.) je pritožbeno sodišče preizkusilo izpodbijani del sodbe sodišča prve stopnje v mejah razlogov, navedenih v pritožbi, pri tem pa po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb pravnega postopka iz 1., 2., 3., 6., 7., 11. točke, razen glede obstoja in pravilnosti pooblastila za postopek pred sodiščem prve stopnje, ter 12. in 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP in na pravilno uporabo materialnega prava. Pri navedenem

preizkusu je ugotovilo, da sodišče prve stopnje ni zagrešilo absolutnih bistvenih kršitev določb postopka, na katere pazi po uradni dolžnosti, niti tistih, na katere opozarja pritožba.

6. Neutemeljen je pritožbeni očitek bistvene kršitve določb pravnega postopka iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP. Ta bistvena kršitev je podana, če ima sodba pomanjkljivosti, zaradi katerih je ni mogoče preizkusiti, zlasti pa, če je izrek sodbe nerazumljiv, če nasprotuje samemu sebi ali razlogom sodbe, ali če sodba sploh nima razlogov ali v njej niso navedeni razlogi o odločilnih dejstvih, ali pa so ti razlogi nejasni ali med seboj v nasprotju. Takih pomanjkljivosti izpodbijana sodba nima. Iz razlogov sodbe je jasno razvidno, zakaj je sodišče prve stopnje tožbeni zahtevek za plačilo nadurnega dela zavrnilo ter na podlagi katerih dejstev in dokazov je tako odločilo. Tožnica to bistveno kršitev uveljavlja predvsem zaradi nestrinjanja z dokaznimi zaključki sodišča prve stopnje in s pravno presojo sodišča. S tem po vsebini uveljavlja pritožbena razloga zmotne in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja in zmotne uporabe materialnega prava, in sicer utemeljeno, kot bo pojasnjeno v nadaljevanju.

7. Sodišče prve stopnje je v razlogih sodbe pravilno navedlo, da je materialnopravna podlaga za odločanje o predmetu spora - denarnem zahtevku za plačilo plače za opravljeno nadurno delo - v Zakonu o delovnih razmerjih - ZDR (Ur. l. RS, št. 42/02 in nadaljnji), Zakonu o delovnih razmerjih - ZDR-1 (Ur. l. RS, št. 21/13 - ZDR-1) (zlasti v določbah 126. do 128. ter 147. in 148. člena ZDR-1), Zakonu o evidencah na področju dela in socialne varnosti (Ur. l. RS, št. 40/06; ZEPDSV) in Kolektivni pogodbi za javni sektor - KPJS (Ur. l. RS, št. 57/08 in nadaljnji).

8. V obrazložitvi izpodbijane sodbe je med drugim navedlo, da obveznost vodenja evidence o izrabi delovnega časa določa ZEPDSV v 18. členu, po katerem mora delodajalec dnevno vpisovati v evidenco o izrabi delovnega časa za posameznega delavca naslednje podatke: podatke o številu ur, skupno število opravljenih delovnih ur s polnim delovnim časom in s krajšim delovnim časom od polnega z oznako vrste opravljenega delovnega časa, opravljene ure v času nadurnega dela, neopravljene ure, za katere se prejema nadomestilo plače iz sredstev delodajalca, z oznako vrste nadomestila, neopravljene ure, za katere se prejema nadomestilo plače v breme drugih organizacij ali delodajalcev in organov z oznako vrste nadomestila, neopravljene ure, za katere se ne prejema nadomestilo plače, število ur pri delih na delovnem mestu, za katera se šteje zavarovalna doba s povečanjem, oziroma na katerih je obvezno dodatno pokojninsko zavarovanje, z oznako vrste statusa. Prvi odstavek 19. člena ZEPDSV določa, da se začne evidenca o izrabi delovnega časa za posameznega delavca voditi z dnem, ko sklene pogodbo o zaposlitvi, preneha pa z dnem, ko mu preneha pogodba o zaposlitvi, v drugem odstavku tega člena pa je določeno, da se hranijo dokumenti s podatki o delavcu, za katerega se preneha voditi evidenca o izrabi delovnega časa, kot listina trajne vrednosti, ki jo je delodajalec dolžan predložiti na zahtevo pristojnega organa.

9. Sodišče prve stopnje se je sklicevalo tudi na prvi odstavek 45. člena Kolektivne pogodbe za javni sektor - KPJS (Ur. l. RS, št. 57/08 in nadaljnji), ki določa, da znaša dodatek za delo preko polnega delovnega časa 30 % urne postavke osnovne plače javnega uslužbenca ter na določbo drugega odstavka tega člena, po kateri se dodatek obračunava le za čas, ko javni uslužbenec dela preko polnega delovnega časa.

10. Pri odločanju je sodišče prve stopnje upoštevalo tudi določbe Pravilnika o evidenci delovne obveznosti in razporeditvi delovnega časa na F. (v nadaljevanju: Pravilnik), ki v 2. členu določa, da ima evidenca delovne obveznosti namen spremljati realizacijo letne delovne obveznosti zaposlenih in enakomerno razporejati njihovo delo, v 5. členu pa, da se evidenca delovne obveznosti zaposlenih vodi mesečno v tajništvu s pomočjo zbirne tabele (pregled prisotnosti oziroma odsotnosti zaposlenih) in na podlagi internih obrazcev "vloga za odobritev udeležbe, poročilo o službenem potovanju, obrazec za dopust pedagoški delavci in strokovne

službe", ki ga zaposleni oddajo v tajništvu. Za točnost podatkov jamčijo zaposleni z lastnoročnim podpisom. Evidenca delovne obveznosti učiteljev je razvidna tudi iz urnika. 6. člen Pravilnika določa, da evidenčno obdobje traja eno šolsko leto. Ob koncu evidenčnega obdobja se učiteljem, ki so z dopolnjevanjem delovne obveznosti, določene z odločbo, presegli število dni, omogoči koriščenje dopusta v obdobju od konca pouka do začetka letnih počitnic, določenih s šolskim koledarjem. V 13. členu Pravilnika je določeno, da lahko ravnatelj zaradi potreb delovnega procesa odredi, da mora zaposleni opraviti v posameznem tednu več oziroma manj kot 40 ur na teden, v 15. členu Pravilnika pa je določeno, da izvaja vodenje evidence prisotnosti in odsotnosti javnih uslužbencev tajništvo F.

11. Predmet tega spora je plačilo nadur tožnice - računovodkinje pri toženi stranki - v obdobju od januarja 2012 do februarja 2016, ki naj bi jih tožnica opravila za toženo stranko, vendar ji le-te niso bile obračunane ter izplačane. Sodišče prve stopnje je tožbenemu zahtevku delno ugodilo. Rzsodilo je, da je tožnica upravičena do plačila plače za opravljene nadure v januarju in februarju 2012 (62,39 EUR za januar in 64,27 EUR za februar 2012) s pripadajočimi zakonskimi zamudnimi obrestmi od 5. 1. 2014 dalje do plačila, z utemeljitvijo, da so bile tožnici v tem času odrejane nadure s strani tedanje ravnateljice B.B., ki jih je tudi dejansko opravila, v presežku (glede zakonskih zamudnih obresti pred 4. 1. 2014) pa je tožbeni zahtevek zavrnilo. Zavrnilo pa je tudi tožbeni zahtevek tožnice za plačilo opravljenih nadur za obdobje od avgusta 2012 do februarja 2016, ko je bil ravnatelj tožene stranke A.A., in sicer iz dveh razlogov: ker tožnici nadure s strani ravnatelja niso bile odrejane niti pisno niti ustno in ker nadure niso bile potrebne za opravo naloženega dela, saj je bilo delo računovodje mogoče opraviti v okviru rednega delovnega časa.

12. Pri tem je izpostavilo:

- da je tožena stranka skladno z določili 18. in 19. člena ZEPDSV ter citiranimi določili Pravilnika vodila evidence o delovnem času, kar je potrjeno s prilogami B9, B14, B19, B22, B25, B30, in da evidence tožene stranke niso skladne s trditvami tožnice o nadurnem delu in njenimi evidencami na koledarjih, za katerega ni vedel nihče;

- da tožnica dejansko ni zapisovala domnevnih nadur v evidenco delodajalca, ter da v času zaposlitve pri toženi stranki (to je do sporazumnega prenehanja pogodbe o zaposlitvi z dnem 31. 7. 2016) tudi ni nikoli zahtevala plačila nadur;

- da je ravnatelj A.A. šele ob prejemu tožbe izvedel za zatrjevano opravljanje nadur tožnice, pred tem pa ravnatelj ni nič vedel o nadurnem delu tožnice, niti ji ga ni odredil, delo pa je bilo zagotovo mogoče opraviti v okviru rednega delovnega časa (kot izhaja iz izpovedi ravnatelja A.A., in prič D.D. ter E.E.);

- da dela tožnice tožena stranka ni ocenila kot najbolj uspešno, kar je potrdila revizorka E.E., to pa je bil po prepričanju sodišča prve stopnje morda razlog za to, da je tožnica nekatera dela morala opraviti po koncu rednega delovnega časa;

- da je glede na izvedene dokaze logično, da je bilo potrebno opraviti zaradi stanja v računovodstvu določene nadure v januarju in februarju 2012, za kasnejše obdobje pa ni bilo ugotovljeno, da bi obstajala potreba za opravljanje nadur;

- da je tožnica brez odredbe nadrejenega verjetno res ostajala na delu po končanem rednem delovnem času (kar sta potrdila kot priča zaslišani G.G., pa tudi D.D.), kar pa ni nadurno delo (ker ni bilo odrejeno s strani ravnatelja niti pisno niti ustno) in ga delodajalec ni dolžan plačati;

- da je tožnica imela možnost presežne ure kompenzirati v skladu s 6. členom pravilnika tožene stranke in 148. členom ZDR-1 (kot sta izpovedala ravnatelj A.A. in priča D.D., poslovna sekretarka).

13. Zmotno je stališče sodišča prve stopnje, da tožnica do plačila za opravljene nadure ni upravičena, ker ji niso bile odrejane in ker je bilo delo mogoče opraviti v rednem delovnem času in nadure niso bile potrebne. V sodni praksi je pritožbeno sodišče v podobnih primerih (npr. v odločbah VDSS Pdp 996/2015 z dne 10. 3. 2016, Pdp 685/2017 z dne 21. 2. 2018) zavzelo drugačno stališče in sicer, da mora delodajalec v primeru, ko delavec z njegovim vedenjem opravlja nadure, opravljene ure delavcu priznati kot nadure ali pa mu, če šteje, da njegova prisotnost na delu ni potrebna, opravljanje dela preko polnega delovnega časa prepovedati. Delodajalec, ki dopušča, da delavec ostaja na delu in opravlja svoje delo po koncu rednega delovnega časa, se ne more sklicevati na to, da ure, ki jih je delavec opravil, ne predstavljajo nadur, ki bi jih moral plačati delavcu, češ da jih je delavec opravljal zato, ker svojega dela ne opravlja učinkovito, zaradi česar nadurno delo ni bilo potrebno, ker bi ga moral opraviti v okviru rednega (polnega) delovnega časa.

14. Iz navedenega izhaja, da je sodišče prve stopnje napačno zavrnilo tožbeni zahtevek za plačilo opravljenih ur zaradi zmotnega izhodišča, da je pomembno le vprašanje, ali bi tožnica vse delo lahko opravila v okviru polnega delovnega časa. Bistveno je vprašanje, ali je bilo delo preko polnega delovnega časa (nadurno delo) v resnici opravljeno ali ne in ali je tožena stranka dopuščala, da tožnica nadurno delo dejansko opravlja (čeprav nadurnega dela ni izrecno odredila oziroma od tožnice zahtevala, da ga opravlja, v smislu določbe 144. člena ZDR-1). Na kompenzacijo - izrabo presežnih ur kot prostih ur - se delodajalec lahko sklicuje le, če je delavcu kompenzacijo dejansko omogočil (in to tudi ustrezno, v skladu z internimi akti in določbami ZEPDS, evidencial), sicer mora delavcu dejansko opravljene nadure plačati.

15. Pritožba utemeljeno opozarja na neprepričljivo dokazno oceno sodišča prve stopnje v zvezi z vprašanjem, ali je bil ravnatelj seznanjen s tem, da tožnica zaradi večjega obsega dela v zvezi z ureditvijo računovodstva in odpravljanjem ugotovljenih nepravilnosti opravlja delo tudi po zaključku rednega delovnega časa. O tem je izpovedala tožnica, pa tudi priče, ki so bile v postopku pred sodiščem prve stopnje zaslišane. Glede na njihove izpovedi in dejstvo, da so bili pri toženi stranki v spornem obdobju izvedeni inšpekcijski pregledi, pa pritožbeno sodišče dvomi, da ravnatelj res ni nič vedel o nadurnem delu, ki ga občasno opravlja tožnica, čeprav je nedvomno res, da nadurnega dela ni izrecno odredil, glede na njegovo oceno, da je vse delo mogoče opraviti v rednem delovnem času. Pritožba s tem v zvezi pravilno izpostavlja tudi vsebino zapisnika 7. seje sveta zavoda, ki je sodišče ni upoštevalo.

16. Sodišče prve stopnje je, kot izhaja iz obrazložitve izpodbijane sodbe, očitno verjelo tožnici, da je ostajala na delu tudi po koncu delovnega časa (kar sta potrdili tudi priči D.D. in G.G.) in opravljala nadurno delo, ni pa se opredeljevalo do njenih evidenc o opravljenem delu, čeprav je tudi iz izpovedi ravnatelja A.A. razvidno, da si je tožnica sama organizirala delo in pisala evidence. Evidence o izrabi delovnega časa (v smislu 18. člena ZEPDSV), na katere se sklicuje tudi sodišče, ki izpostavlja, da se ne ujemajo z evidencami tožnice, se, kot pravilno poudarja pritožba, med letom niso vodile, ampak le poleti med počitnicami. Zato tožnici ni mogoče šteti v škodo, da med letom opravljenih nadur ni vpisovala v evidence tožene stranke, ampak le v svoj koledar, zlasti ker že v času, ko je bila ravnateljica B.B., ni bilo denarja za plačilo nadur. To je bil očitno tudi razlog, da tožnica tudi kasneje ni vložila nobene zahteve za plačilo opravljenega nadurnega dela. Pritožba pa tudi utemeljeno opozarja, da je sodišče prve stopnje kljub natančnim evidencam tožnice o opravljenih nadurah in jasni trditveni podlagi glede konkretnih del in nalog, ki jih je v tem času opravila po odredbah ravnatelja, pavšalno zavrnilo tožbeni zahtevek za celotno obdobje, ko je bil ravnatelj A.A. Zaradi zmotnega izhodišča, da nadurno delo ni bilo niti odrejeno niti potrebno, ker bi tožnica vse delo morala opraviti v rednem delovnem času, morebitne presežne ure med letom pa bi lahko kompenzirala s predčasnimi

odhodi v počitniškem času, sodišče prve stopnje ni ugotavljalo niti, koliko nadur je bilo v spornem obdobju dejansko opravljenih, niti, ali so bile presežne ure v resnici kompenzirane (o čemer tožena stranka ni vodila natančne evidence).

17. Sodišče prve stopnje zaradi zmotne uporabe materialnega prava ni pravilno in popolno ugotovilo dejanskega stanja glede opravljenih neplačanih (in nekompenziranih) nadur v spornem obdobju in je iz tega razloga vsaj preuranjeno zavrnilo tožbeni zahtevek za plačilo plače iz naslova nadurnega dela. Pritožbeno sodišče je ocenilo, da glede na naravo stvari in okoliščine primera samo ne more dopolniti postopka. Potrebna je namreč obsežnejša dopolnitev dokaznega postopka zato, da se ugotovi število nadur, ki jih je tožnica v spornem obdobju dejansko opravila in natančno preverijo evidence tožnice ter ugotovi, katera opravila iz delokroga računovodje je v spornem obdobju opravljala, preveriti pa je potrebno tudi, kako se je izvajala kompenzacija nadur in odločiti o utemeljenosti tožbenega zahtevka po višini. Zato je pritožbeno sodišče na podlagi 355. člena ZPP pritožbi ugodilo in izpodbijani del sodbe razveljavilo ter zadevo vrnilo sodišču prve stopnje v novo sojenje, saj to ne bo povzročilo hujše kršitve strankine pravice do sojenja brez nepotrebnega odlašanja. V ponovnem sojenju naj sodišče prve stopnje dopolni dokazni postopek v nakazani smeri in nato ponovno odloči o utemeljenosti tožbenega zahtevka.

18. Odločitev o stroških pritožbenega postopka se pridrži za končno odločbo (tretji odstavek 165. člena ZPP).

PRAVNI POUK:

Zoper sklep je dovoljena pritožba iz razlogov, določenih v drugem odstavku 357.a člena ZPP. Sklep se sme izpodbijati samo iz razloga, da je sodišče druge stopnje razveljavilo odločbo sodišča prve stopnje in zadevo vrnilo v novo sojenje, čeprav bi kršitve postopka glede na njeno naravo lahko samo odpravilo (prvi in drugi odstavek 347. člena ZPP) ali bi glede na naravo stvari in okoliščine primera lahko samo dopolnilo postopek oziroma odpravilo pomanjkljivosti (prvi odstavek 355. člena ZPP) ali če bi moralo samo opraviti novo sojenje (drugi odstavek 354. člena in drugi odstavek 355. člena ZPP).

Pritožba se lahko vloži v 15 dneh od vročitve prepisa sklepa pri sodišču prve stopnje v zadostnem številu izvodov za sodišče in nasprotno stranko, o njej bo odločalo Vrhovno sodišče Republike Slovenije. Če se pošlje pritožba po pošti priporočeno ali brzojavno, se šteje dan oddaje na pošto za dan izročitve sodišču, na katero je naslovljena. Pritožba mora obsegati navedbo sklepa, zoper katerega se vlaga, izjavo, da se sklep izpodbija v celoti ali v določenem delu, pritožbene razloge in podpis pritožnika. Če pritožba ni razumljiva in ne vsebuje vsega, kar je treba, da bi se lahko obravnavala, jo sodišče zavrže, ne da bi pozivalo vložnika, naj jo popravi ali dopolni. Ob vložitvi pritožbe mora biti plačana sodna taksa, če je predpisana. Če ta ni plačana niti v roku, ki ga določi sodišče v nalogu za njeno plačilo in tudi niso izpolnjeni pogoji za njeno oprostitev, odlog ali obročno plačilo, se šteje, da je pritožba umaknjena. Če pritožbo vloži pooblaščenec, je ta lahko samo odvetnik ali druga oseba, ki je opravila pravniški državni izpit.

Datum zadnje spremembe: 18.05.2020